

ЗАТВОРНИКЪТЪ

Бѣше презъ военнитѣ години. Служехъ тогава като офицеръ отъ допълняюща часть въ едно планинско градче. Подготвяше се за фронта последния наборъ, и всѣки часъ очаквахме телеграма да тръгнемъ.

Тоя день бѣхъ дежуренъ по дружина. Още отъ сутринъта казармата се изпразни: ротитѣ излѣзоха за учение на плацътъ до рѣката. Силно априлско слънце печеше зеленитѣ хѣлмове и бѣлитѣ кжщи на градчето. Низкитѣ казармени помѣщения, съ разтворени прозорци каточе пиеха слънчевия блѣсъкъ и хвърляха надалечъ голѣми зайчета. Бѣше безлюдно и тихо въ широкия дворъ на казармата. Въ въздухътъ се чуваше само едва-едва бръмтежъ на пчели и далечно гукане на гургулица. Отвреме навреме, тежкия дъхъ, който се носи отъ всѣка казарма, изчезваше за минута, и единъ нѣженъ, съвсемъ лекъ ароматъ на